

O jednom v¹/₂let², aneb jak jsem si to u³/₄il

P⁴TM⁵-sp⁶vek p⁷TM⁸idal Radek Kastner

[08.01.2009]

Aktualizov⁹ino [11.01.2009]

Radek Panenka

Kdy³/₄

byla vyhl¹ena tato sout²/₄ (sout³/₄ o ⁴lenstv⁵- v⁶ CCPS na rok 2009 a knihu
Stewarta McPhersona, pozn. editor), chv⁷-li jsem v⁸hal, ale pak jsem si ⁹TMekl: „Je
finan¹n²- krize, zkus³-m to a pokud vyhr⁴ji, u⁵jet⁶TM⁷-m na ⁸lenstv⁹- a koup¹-m si
Srbovu Tequilu.â€œ ²T³ma ⁴l⁵inku m⁶ napadlo
hned: M⁷j ⁸TM⁹-jnov¹/₂ v²/₂let do Jizersk³/₂ch hor za jednou tak trochu podivnou
rosnatkou.

Tak

nev¹-m, zdali by se m² dva a p³ let⁴ dcera t⁵-mto prod⁶-rala.

Tak
kvůli tomuhle jsem tak blbnul.

Již koncem léta jsem v dluhu, že tam musím je jednou a to stáří co stáří. Sám klukama jsme tam byli v létě. Tu kytku jsme našli, pak pátými silně pochybnosti! Ale tuhle jsem v nich našel (viz fórum Masožravců rostliny a pátých silně vlněno, pozn. editor) Chtěl jsem tam jít v době, kdy už jsou kytky zatuhlé, abych vyfotil hibernakula. Ale jděte si na půl let, když jsem manžela koncem pracovního dne lehce naznačil: „Ty jsi celá tři dny v kládku někde v práci, zatím co já se starám o dvě malá děti, tak alespoň o včelku se jim máš věnovat, abych si tak odpčinula.“ A tak jsem uvažoval: „Mám bych vzal alespoň dceru s sebou? Je starší - ale! Ale pátými jen, ve dvou a pát letech se prodávající kosodřevinou? No nevěm! Ale hlavně! Tohle není žádná akce pro slepinky! A pak to pátými! 28. Mám jen oterá! To pátými není včelka, a když budu pryč, bude to, jako kdybych byl v práci. V práci jsem si pečlivě z internetu stáhl podrobně satelitní snímky a naplánoval cestu, ale pátými nebylo zcela jisté, zda skutečně někam půjdu. Až teprve v pondělí večer jsem na sto procent v dluhu, že z téra vyřídím. A do háje! Vážně ty satelitní snímky mám sice staženě ale v práci v počítači. No nic, snad to mám v hlavě.

Docela
mlha!

Co počasí? Mám pršet a teploty tak maximálně 5 stupňů nad nulou. Má rozhodnutí - ale bylo vyrazit za každou cenu. Jak v tom dešti budu fotit? Tak to mám vymyšleně. Fotím do podvodního pouzdra a postavím na stávek. Pádově jsem to pouzdro kupoval, abych mohl fotit na Jadranu chobotnice, ale když není Jadran, tak alespoň Jizerky. Co boty? Mají dřevo v podrážce.

Holt budu mĀ-t mokrĀ© ponoĀ¾ky, sĀ tĀ-m musĀ-m poĀ•Ā-tat. Budu se brodit vysokou trĀivou. No tak budu promoĀ•enĀ½ po pĀjs, to se nedĀi nic dĀlat. Vezmu si sĀ sebou termosku sĀ teplĀ½m Ā•ajem. UĀ¾ mi nenĀ- dvacet, abych machroval jenom sĀ lahvĀ- studenĀ© vody. Budu rĀid, kdyĀ¾ se tam alespoĀˆ trochu zahĀ™eji. No a trochu toho jĀ-dla.

SeverskĀ½
prales.

JeĀitĀ
jednou severskĀ½ prales.

Je rĀino a jĀi vyrĀĀ¾Ā-m autem na SmĀdavu. PoĀ•asĀ- je opravdu pod psa. Mlha, zapnutĀ© stĀraĀ•e zkrĀitka parĀda. KoneĀ•nĀ poĀ™ĀdnĀi drsoĀˆskĀi akce. Jen doufĀim, Ā¾e tam nebude! A do hĀje je tam. Na SmĀdavĀ na parkoviĀti tam sedĀ-vĀ pĀ™Ā-stĀ™eĀku a vybĀ-rĀi parkovnĀ©. Kdo by jĀ- tam vĀ takovĀ©m poĀ•asĀ- Ā•ekal. Na ceduli mĀi parkovnĀ© 100 KĀ• ale to je pro cizince, Ā•eĀi platĀ- jen ĀjedesĀit. PrĀ½ tam dnes nemĀi moc kĀeftĀ, takĀ¾e za chvĀ-li pro ni pĀ™ijede manĀ¾el. A to nemohl pĀ™ijet o hodinu dĀ™Ā-v? PlatĀ-m a vyrĀĀ¾Ā-m. Hned za SmĀdavou je kĀ™iĀ¾ovatka. Tady jsme minule Āili ĀipatnĀ, musĀ-m se vydat sprĀivnĀ. Jdu dĀil po asfaltce a snaĀ¾Ā-m se sledovat okolĀ-. NĀhle se zastavĀ-m a zaposlouchĀim se. Tak tohle vĀ Liberci nemĀime! TakovĀ© ticho! Jen ĀumĀnĀ- stromĀ. Ā¾ĀdnĀ© zvuky z lidskĀ© Āinnosti. Nikde nikdo. Jen mlha a mrholenĀ-, kterĀ© za chvĀ-li pĀ™ejde vĀ lehĀ•Ā- deĀitĀ-k. Na dalĀĀ- kĀ™iĀ¾ovatce pĀ™emĀ½ĀilĀ-m, kudy se vydat. Rozhoduji se pro jednu zĀ cest a jdu dĀil. Stalo se vĀjm nĀkdy na vĀ½letĀ, Ā¾e jste se na kĀ™iĀ¾ovatce rozhodovali kterĀi je ta sprĀivnĀi cesta, potĀ© jste se po jednĀ© vydali ale po kilometru jste usoudili, Ā¾e jdete ĀipatnĀ, vrĀtili se a vydali se druhou cestou, abyste po ĀtyĀ™ech kilometrech zjistili, Ā¾e ta prvĀ- cesta byla ta sprĀivnĀi? Tak pĀ™esnĀ tohle se mi stalo. NaĀitĀ-stĀ- se ta cesta dost stĀĀ•ela kĀ tĀ© mĀ© sprĀivnĀ© cestĀ, takĀ¾e jsem si vlastnĀ jen asi 5 kilometrĀˆ zaĀjel. No Ākoda tĀ© hodiny cesty. KoneĀ•nĀ jsem na tĀ© mĀ© sprĀivnĀ© cestĀ a vyhlĀ-Ā¾Ā-m odboĀ•ku vyjeĀ¾dĀnou

traktorem, kterou jsem si našel na satelitních snímcích a která mě přivede až na hranice Raželiničtá Jizery.

Samozřejmě trochu také klikvy.

Kde já ji přelezu?

Poté asi těmi stromy takovými zabahnými
terčem. Později jsem se dozvěděl, že se tato řeka jmenuje „V mořích lechů, že mě
měže být velmi zrádná a že se jí říká též - dokonce vyháňají. Pak přichází na území
území Jizera. Sice to je ještě takový potok ale kde ho přemoknout, abych se
nenamohil. Ne že bych byl sušej, ale přeci jen bych nerad šlapal přemoklou do
vody. A tak jdu proti proudu a hledám místo, kde bych přemoknout nebo
přemoknout. Pomalu ale jistě ztrácejím vodu mlže směr, která jsem chtěl za
území pokračovat. Konečně přemoknout ale! Kde to vlastně jsem? Tahle
kosodřevina mi trochu připomíná tu, kolem které jsme šli v létě. Ale
nevím, nevím. No zkusím to. Cestou mě fascinují koberce rudého raželiníku. Ten
raželiník je fakt hustej. Připadám si jak někde v Tundře. Teď se tu někde
vynoší - losů! Los se nevynoší, ale přemoknout jsem si: „Je přemoknout, jeleni jsou
v přemoknutí, vidět takhle nějakého paroháče to by bylo něco a což teprve ho
vyfotit. Jednu laň jsem skutečně vyplašil. Přichází-li m ká porostu
kosodřeviny a tak se skrže ni prodávám a hledám raželiničtá. Tohle ale není to
raželiničtá, která hledám. Tohle je mnohem větší. Už vím, co je to za
raželiničtá, takže jsem docela blázo. Musím se kus vrátit skrz tu kletku a pak
se rozhlédnout. Ale jak, když je mlha? Co těmhle ty obrysy stromů? Zkusím jít
tím směrem přemoknout tu louku. Tam by měla být další kletka. No jo ale je tu sušej
smrkovej les. Ale těmhle je nějaká kletka. Zkusím se skrže ni prodat a uvidím co
dělá. Co to? Tady je nějaká raželiničtá. Ty vole, vždyť to je ono! No konečně
jsem tady! Tak to byl teda mazec.

Fakt
mokrÁ; trÁ;va.

Stromy
byly vyslovenÁ; obaleny vodou.Á

OdklÁ; dÁ;im batoh a stativ sÁ fotoaparÁ;tem, kterÁ;½ jsem po celou dobu mA;l vÁ ruce a obÁ;as takÁ; nÁ;co vyfotil a jiÁ;¾ po nÁ;kolikÁ;itÁ; se zaposlouchÁ;vÁ;im do ticha. Je slyÁ;jet jen Á;umÁ;nÁ;- vÁ;tru. Ale to kÁ; tichu jaksi patÁ;TMÁ;. Jsem moÁ;¾nÁ; na nejdlehljÁ;-m mA;-stÁ; Jizerek. KlidnÁ; bych vÁ;Á;TMil tomu, Á;¾e od naÁ;Á;- letnÁ;- nÁ;vÁ;tÁ;vy aÁ;¾ po dneÁ;ek tu nikdo nebyl. NahrÁ;vÁ; mi i fakt, Á;¾e tu kytku, kvÁ;li kterÁ; tu tak blbnu, zde objevili aÁ;¾ vÁ; roce 1997. Pravda, jeÁ;tÁ; pÁ;TMed vÁ;ilkou tu nedaleko byly tÁ;TMi vesnice. Dnes zÁ;-stala jen jedna, a to na Á;eskÁ; stranÁ;, Jizerka. ZÁ; dalÁ;Á;-ch dvou zÁ;-staly jen ruiny. Po vÁ;ilce se vÁ; ruinÁ;ich skrÁ;½vali polÁ;itÁ;- Á;etnÁ;-ci a zajali kaÁ;¾dÁ;ho Á;Eecha, kterÁ;½ pÁ;TMekroÁ;il hranice, aby ho odvedli na nucenÁ; prÁ;ce do VarÁ;javy. PozdÁ;jÁ;Á;- vznik rezervace ale takÁ; hraniÁ;nÁ;- pÁ;smo a pÁ;TMÁ;-tomnost pohraniÁ;nÁ;-kÁ;- do tÁ;to Á;Á;isti Jizerek rovnÁ;Á;¾ zrovna moc lidÁ;- nepÁ;TMivedlo. VÁ; neposlednÁ;- Á;TMadÁ; tomu napomohla i jiÁ;¾ vÁ;½Á;je zmiÁ;ovanÁ; povÁ;st zrÁ;dnÁ;½ch moÁ;Á;ilÁ;.

Občas
jsem zapomněl poádně vyletit sklo před objektivem.

Je to
jednou fakt mokrá tráva.

Znovu se zaposlouchám do ticha. Možná bych měl tenhle
ánek pojmenovat na „Reklama na ticho“. Ale co to? Já slyším lidské hlasy!
Sice vzdáleně, ale přesto to je ruživý element. Co když má tu najdou? No co,
tak uviděná, která tu fotěná jak pupky. Naštěstí hlasy ustaly a tak si
konečně mohou dát ten teplý čaj s nájakým těm vancem a poté se vrhám do
focení. Promrzlé ruce mi kají: „Přesta u fotit! Ale rozum nám tě: „Nebli,
doma bys toho litoval.“

A
zase docela mlha.

Tady
jsem dopil svůj čaj.

Poté, co jsem se dostal na nabažil a vše zdokumentoval, vydávám se na zpáteční cestu. Zaměm rovnou k Jize a znovu se prodávám severským pralesem. Přes pár lety jsem tu asi tři kilometry po proudu zahlédl velkého ptáka na dlouhých nohách s dlouhým zobákem. Majestná si tam vykrašoval podél pásu kosodřeviny. Bylo to jako scéná vystavení z jiného filmu, jako by se tam procházel mimozemšťan. Tenkrát jsem si kladl otázku, co to je za ptáka a co tu na těch rašeliništích dělá? Usoudil jsem, že zřejmě patří k Jizerky a že si tu jen odpočinul. Nedávno jsem si nadekde přes velkou tu velmi vzácnou hnědou ježab popelavou. Dnes má u směle - ct: „Já jsem ho tam viděl. Pěšáků záměrně k Jize a snažím se ji překročit, ale znovu musím jít proti proudu. Po překonání - ňky procházím mošly, vylázm do svahu a dostávám se na cestu, po které se vydávám zpět na Smědavu. Cestou se zastávám je v jednom takovém přestávku, kde dojm zbytky a dopiji aj. Pak u to je jen otázka asu, než dojdou k autu. Jsem přejerná promošně ale jšťastně. Šťastně že jsem si to mohl přejít u t. A tak s novým poznatkem a to, že i př tom nejhnusnější m pašas a v jakémkoli rošm období je př-roda možně sice trochu drsně, ale nřdherně.

Fotografie © Radek Panenka